ANCHETA INTERNAȚIONALĂ A REVISTEI NOASTRE

DE CE PIERD LA SCOR ECHIPELE ROMÂNEȘTI ÎN DEPLASARE ?

Astăzi răspunde:

KIKA POPOVICI

DIRECTOR TEHNIC AL ECHIPEI O. F. K. BELGRAD

Începuse să se lase seara și, pe *Dunăre*, aflată... vis-à-vis de stadionul *Tineretului* din *Belgrad*, luminile vapoarelor începuseră să se aprindă. Mergeam agale, pe șoseaua ce lega acest cartier de centrul orașului și priveam panorama, încercînd să uit gustul amar al înfrîngerii la care tocmai asistasem, acel 1—6 administrat *Rapidului* de *O.F.K. Belgrad*, cînd, deodată, mă auzii strigat. În spatele meu, directorul tehnic al clubului O.F.K. KIKA POPOVICI, pe care-l cunoscusem cu cîteva minute mai înainte la vestiarele stadionului.

— Îmi face plăcere să vorbesc cu un român. Pe lîngă că îmi amintesc de Bucureștiul anilor '30, *Bucureștiul* tinereții mele și al meciurilor jucate sub culorile *Juventusului*, vreau, în același timp, să-mi dau seama și cît mai știu românește.

— *Dar vorbiți foarte bine.*

— Am mai uitat.

Și apoi reia imediat :

— Dar ce se întîmplă cu fotbalul dv.? Azi, *Rapidul* nu mi-a plăcut de loc. Mai întîi că echipa a intrat pe teren paralizată, parcă. De ce? Nu jucau oare tot împotriva a 11 fotbaliști? Teama asta nu mi-o pot explica decît acum, după ce am văzut tot meciul, și cred că își are izvorul în lipsa de pregătire generală a echipei. Cînd ți-e frică la un examen? Cînd ești nesigur pe ce ai învățat. Și, cum fiecare meci constituie un examen în care jucătorii dau răspunsuri la toată materia, de la A la Z, e firesc să rămînă corigenți dacă nu au învățat.

— *Totuși, mi se pare cam sever acest 6-1*, am încercat să parez.

— Fiecare meci are imponderabilele lui. Rapid a realizat cîteva acțiuni bune, a avut ocazii de gol și bare, dar toate s-au înecat în mediocritatea jocului echipei din București. N-am înțeles, mai întîi de toate, cum joacă ea în apărare. Rapid a copiat așezarea cu patru fundași și nimic mai mult. Credeți că adăugînd încă un apărător celor

trei existenți pînă acum un deceniu, este totul? Nicidecum! Sistemul cu patru fundași înseamnă mult mai mult, decît, cum v-am spus, un fundaș în plus. Reprezintă o multitudine de soluții și de posibilități. La ordinea zilei este marcajul strict, om la om, jocul cu „libero". Rapid a făcut un fel de apărare în zonă, pe unde doi atacanți vicleni și buni tehnicieni pot trece foarte ușor. Mi-am dat seama de acest lucru încă de la meciul susținut la București și le-am spus lui *Milutinovici* și *Sekularat* să joace în urmă, de unde să încerce pătrunderi individuale, pe centru sau pe laturi și să șuteze ei sau să trimită pase decisive. Nimeni din apărarea Rapidului n-a sesizat tactica noastră și, Milutinovici, împreună cu Sekularat, au activat neobosit, fiind autorii morali ai victoriei noastre. Deși n-au marcat nimic, au fost cei ce i-au aprovizionat pe *Santraci* și *Turudia* cu mingi de gol.

— *Bine, dar....*

— Nici înaintarea nu a strălucit printr-o idee de joc. Dar ce spun eu înaintarea cînd, în general, echipa nu are un sistem pe care să-l aplice, un sistem al ei? Ba, poate că greșesc: are totuși un sistem. Cel al jocului foarte lent și demodat pe de o parte, închistat pe de alta — în această geometrie a așezării 1-4-2-4, care de fapt este un sistem cu... geometrie variabilă. Această expresie, folosită mai mult în aviație, se potrivește de minune și elasticității apărării amintite.

— *Și...*

— Meciul acesta a necesitat prelungiri. I-ați văzut pe „mînjii" Rapidului cum arătau în prelungiri? Erau aproape livizi. Nu mai puteau alerga. Asta înseamnă că la antrenamente este neglijată și pregătirea fizică. Mi-aduc aminte că, în trecut, aceasta era un punct forte al echipelor românești. Ce se întîmplă cu ele, acum? Și mai e ceva: lipsa de convingere, de dorință de afirmare, în ultimă instanță de combativitate care au reieșit din jocul Rapidului. De ce? Trageți linie sub toate aceste aspecte și aveți cauzele înfrîngerii cu 6-1.

— *De fapt chiar asta voiam să discut cu dv.*

M. T.

VITTORIO POZZO

Prietenul nostru...

Anul 1968 ne-a adus două mari pierderi în rîndul gazetarilor sportivi: **Gabriel Hanot** și, recent, **Vittorio Pozzo.** Două figuri sinonime cu însuși fotbalul, care întrupau toată dragostea și pasiunea pentru acest sport, dar și competența dusă

pînă la o necontestată autoritate, nu numai în țările lor, **Franța** și **Italia,** ci și în întreaga **Europă,** în întreaga lume. Ei au fost luptători cu arma ascuțită a condeiului, dar au avut și privilegiul de a-și pune întreaga experiență în serviciul fotbalului patriei lor. **Gabriel Hanot** a avut misiunea de a pregăti reprezentativa **„cocoșului galic",** iar **Vittorio Pozzo,** în aceeași calitate, a dus formația **Italiei** pe culmi de glorie. În perioada 1930—40, sub conducerea lui, selecționata peninsulară a cîștigat de două ori consecutiv (1934 și 1938) **titlul de campioană mondială,** iar în 1936 medalia de aur a **Olimpiadei** de la **Berlin.**

Specialistul italian a fost și un mare prieten al românilor, un sincer prețuitor al fotbalului nostru, a cărui evoluție a urmărit-o cu multă simpatie, începînd încă din 1939 (meciul **România—Italia)** și continuînd pînă în 1967, cînd ne-a făcut două vizite la **București,** cu prilejul partidei **România—Italia** și al meciului **Rapid—Juventus,** din cadrul **„Cupei campionilor europeni".**

...Avea 85 de ani, dar vioiciunea și clarviziunea lui nu-i trădau această vîrstă. Îmi amintesc cum, imediat după meciul reprezentativelor, în convorbirea pe care am avut-o cu acest **„patriarh"** al fotbalului european, el mi-a spus cu ton mustrător: **„De ce jucătorii voștri nu-și pun în valoare toate excelentele însușiri native pe care le posedă? De ce joacă timorati pînă și pe propriul lor teren?"**

Vittorio Pozzo nu a scris ci a **oficiat** timp de aproape șase decenii, în coloanele ziarului **„Stampa",** unde a analizat cu o luciditate unică toate fatetele fotbalului italian, dar și ale celui mondial. În anul 1963, comisia formată din cei mai buni gazetari sportivi din **Italia** i-a decernat lui **Vittorio Pozzo** premiul de mare prestigiu **„Bruno Roghi"** cu următoarea motivare:

„Pentru activitatea gazetărească depusă zi de zi, timp de mai mult de o jumătate de secol, luminoasă, plină de idei, prin care a contribuit neobosit la punerea în valoare a aspectelor umane și educative care stau la baza sportului cu balonul rotund. A oferit un nobil exemplu de străduință profesională și de acuitate critică la întregi generații de fotbaliști. Primind mulți ani sarcina de a selecționa și pregăti fizic echipa națională, a pus, admirabil, în practică principiile exprimate și susținute ca ziarist, reușind să dea Italiei două titluri mondiale, o victorie olimpică și o lungă serie de jocuri de neuitat, realizînd, astfel, o perfectă osmoză între entuziasmul sportivului autentic și priceperea unui excelent expert în problemele tehnice".

V. E.

CEL MAI FERICIT OM DIN LUME (I)

FRAGMENTE DIN VIAȚA ANTRENORULUI MATT BUSBY

În rîndurile de mai jos începem povestirea unor momente dintr-o viață sportivă care ar putea fi chiar unică. Aceea a antrenorului MATT BUSBY, scoțian de origine, care de 23 de ani încoace ocupă funcția de antrenor al cunoscutei echipe engleze de fotbal, *Manchester United.*

Astăzi, *Matt Busby* este apreciat ca unul dintre cei mai buni antrenori și se bucură de un mare prestigiu în lume.

Și totuși, acest om a obținut succesele de care aminteam mai sus, întîmpinînd foarte multe greutăți. Viața i-a rezervat nenumărate lovituri. Niciodată însă, nu s-a lăsat învins. În anul 1968, s-au împlinit toate visele sale: *„copiii lui"*, echipa *United* din *Manchester* a cucerit titlul de cea mai bună echipă de fotbal din *Europa.*

Se ridică încet de pe banca rezervelor aflată în imediata apropiere a terenului de joc. Ezită un moment, ca și cum încă n-ar fi fost hotărît, sau, ca și cum l-ar fi reținut o voce interioară, apoi își îndreptă corpul și în timp ce pe fața sa înflorea un zîmbet, aruncă o privire fugară spre tribunele care jubilau de bucurie.

Trecu cu pași înceți dar siguri peste gazonul stadionului *Wembley*, se apropie de *Boby Charlton* a cărui față exprima o epuizare fizică totală, și fără a-i adresa vre-un cuvînt, îl strînse la piept. Apoi se îndreptă spre fundașul *Bill Foulkes*, în vîrstă de 36 de ani, pe care, de asemenea, îl îmbrățișă ca un părinte care își regăsea copiii pierduți.

Această scenă se petrecea în seara zilei de 19 mai 1968 pe *„Mecca"* fotbalului britanic, la cîteva clipe după terminarea finalei *„Cupei campionilor europeni"* dintre echipele *Manchester United* și *Benfica Lisabona.* Scena dură puțin. Doar cîteva minute. Totuși, acea familie numeroasă a milioanelor de spectatori, care o trăiau împreună, fie chiar și prin intermediul televizoarelor, nu o vor uita așa curînd.

Poate că nu vom afla niciodată gîndurile care au trecut prin mintea scoțianului în vîrstă de 58 de ani, ce l-a impresionat, în acele momente. Un lucru însă este cert: au fost cele mai frumoase clipe din viața sa. În seara aceea i se împlinea visul pe care și-l dorea de doisprezece ani încheiați.

„Încă nu-mi vine să cred" — spunea a doua zi dimineață. *Mereu îmi pun întrebarea dacă „Cupa campionilor europeni" ne aparține cu adevărat. Mulțumesc băieților mei că au știut să-și impună jocul pînă ce au fost siguri că victoria nu le mai poate scăpa. Se mai poate mira cineva că sînt mîndru de jucătorii mei? M-au făcut cel mai fericit om din lume".*

O TINEREȚE GREA

Matt Busby și-a petrecut copilăria în localitatea natală *Bellshill* un mic orășel situat în regiunea minieră din *Scoția*; a fost o copilărie lipsită de bucurii și destul de cenușie. Tatăl său, de profesie miner, a căzut pe front în primul război mondial, în marea bătălie din nord-estul *Franței*, pe valea rîului *Saone*. Pe atunci *Matt* era în vîrstă de 6 ani și mai avea acasă încă trei surori mai mici.

Micul *Matt* a fost un elev silitor și talentat. Învățătorul său era convins că și el ar putea deveni învățător. Dar într-o zi, se petrecu o întîmplare care a fost hotărîtoare pentru viitorul lui. Mama sa, care era angajată la direcția minei, luă hotărîrea să emigreze împreună cu copiii în *America*. Credea că acolo se va putea descurca mai ușor. Cel puțin așa reieșea din prospectele prin care erau atrași emigranții.

Cine dorea să emigreze, avea nevoie de o viză de intrare, iar acela care dorea s-o obțină trebuia să se înarmeze cu răbdare. Putea dura săptămîni și chiar luni. *Matt Busby*, care pe atunci era în vîrstă de 14 ani, părăsi școala și se angajă să lucreze în mină. *„Nu o făceam cu plăcere, însă trebuia. Aveam nevoie de cele două lire care le cîștigam pe săptămînă. Aș fi vrut din toată inima să mă fac învățător. Însă nu se putea."*

În timpul liber care era destul de limitat, juca fotbal împreună cu tovarășii săi de muncă în echipa de juniori căreia îi dăduseră denumirea de *„Denny Hills"*. Aici a fost descoperit într-o bună zi de către una dintre numeroasele „iscoade", care atît în *Anglia* cît și în *Scoția* umblă pe diferite terenuri de fotbal în vederea descoperirii tinerelor talente.

„S-ar putea face ceva din tine — i-a spus un asemenea căutător de talente. — *Încearcă-ți norocul la echipa Manchester City. S-ar putea să aibă nevoie de tine."*

Busby ascultă sfatul, dădu satisfacție în meciul de verificare, de la City și a fost angajat. Cîștiga cinci lire pe săptămînă.

„Pentru mine era o sumă destul de mare — își aduce el aminte. *Maică-mea însă, nu era mulțumită. Această profesie i se părea nesigură. În afară de aceasta nu voia sub nici o formă să plece fără mine în America. A trebuit să insist mult timp pînă ce am convins-o ca să rămînă în Scoția."*

ULTIMA ȘANSĂ

La început, lui *Matt Busby* nu i-a prea mers jocul la *Manchester*. El, care pînă atunci nu plecase niciodată de acasă, se simțea singur și părăsit, ducea dorul celor de acasă. În ceea ce privește gloria fotbalistică mult dorită, deocamdată nu se întrevedea nimic. Juca inter, însă fără succes. După doi ani ajunsese atît de descurajat încît voia să atîrne ghetele de fotbal în cui și să-și încerce norocul în *America*. Dar iată că pe neașteptate, norocul îi surîse. Echipa a treia a lui *Manchester City* juca în compania celei de a treia echipe a lui *Manchester United*.

Întrucît mijlocașul dreapta, un amator, refuză să joace în ultimul moment, antrenorul echipei apelă la *Matt Busby*. Juca pentru prima oară pe acest post. Două săptămîni mai tîrziu, promova în prima echipă a clubului.

Veni și perioada de glorie. Deveni una dintre „stelele" epocii sale în cadrul echipei *Manchester City*, participă la două finale ale *„Cupei Angliei"*, iar în anul 1934, cîștigă prețiosul trofeu. Lucrurile se mai îndreptaseră...

Traducere de **V. BENKOVSKY**
(După revista *„Gol"* — Praga)

VA URMA

AFRICA

CUPA AMICIȚIEI

● La începutul anului 1969, între 2 și 9 ianuarie, se desfășoară la Addis Abeba, în Etiopia, o interesantă competiție, „CUPA AMICIȚIEI", rezervată reprezentativelor țărilor din estul Africii. La acest turneu (aflat la a treia sa ediție) cele 6 țări participante se prezintă și cu formații de juniori care joacă în deschidere. Echipele sînt împărțite în două serii: *Etiopia — Somalia — Uganda* (I) și *Sudan — Kenya — Tanzania* (II). Cîștigătoarele seriilor se întîlnesc în finală.